

NU TE TEME, CREDE NUMAI!- **Învierea fiicei lui Iair, Duminica a 24-a după Rusalii** -

Deși pare abstractă, credința este concretă. Deși pare imposibilă, credința este reală. Deși pare grea, credința este ușoară. Deși pare oarbă, credința înseamnă lumină. Deși are origini divine, credința se împlinește pe pământ, prin oameni, în prezentul istoric. Constatăm însă că, de multe ori, credința noastră este atât de slabă și neputincioasă! Foarte des obstacolele, nereușitele sau problemele neașteptate ne aduc în pragul disperării și suntem gata să ne predăm fără a lupta pentru realizările sau năzuințele noastre! Cuvintele care le auzim în Sfânta Evanghelie: „Nu te teme, crede numai!”, rămân vii și încurajatoare. Dumnezeu ne-a pus să trăim în aceste vremuri deloc ușoare, când deși Biserica înalță rugăciuni și propovăduiește cuvântul Lui Dumnezeu, oamenii rămân surzi și orbi, nedorind să primească aceste adevăruri,

pentru ca în lume să triumfe păcatul. Timpuri în care mulți oameni cinstiți și conștiincioși se confruntă cu sărăcia și numeroase probleme sociale, deși își fac datoria toată viața. Iar bolnavii, cheltuiesc averi întregi, dar rămân în continuare în suferință. Și timpuri în care adevărații

credincioși sunt etichetați drept „habotnici” doar pentru faptul că își fac cruce în dreptul bisericii dragi, sau pentru faptul că participarea regulată la slujbele bisericii este o regulă pentru ei. Și totuși pentru fiecare dintre aceștia există un cuvânt veșnic de încurajare: „Nu te teme, crede numai!”. Se cuvine ca omul să primească orice dar de la Dumnezeu cu inimă curată și cu mulțumire. Se cere credință pentru a primi darul lui Dumnezeu, deși, după mila Lui cea mare, Dumnezeu face bine oamenilor și când ei nu-și arată credința. Cerând omului credință, Dumnezeu ne dezvăluie vrednicia de ființă liberă și cuvântătoare. Cum ar fi omul liber și înțelegător dacă n-ar lucra și el de bunăvoie ceva spre mântuire? Iar Dumnezeu cere de la om foarte puțin: credința în Dumnezeul cel viu, în dragostea Lui de oameni, care este totdeauna gata să se ofere omului și să facă pentru el totul, spre binele lui. Să ne ajute bunul Dumnezeu ca și credința noastră să devină vie, rugătoare și să atragă asupra noastră puterea Cerului, puterea lui Dumnezeu. Iar având această putere, fiecare dintre noi poate repeta cuvintele Apostolului: „Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întărește”. Și atunci se întâmplă minuni și în zilele noastre: cel slab devine puternic, cel sărman – răbdător și curajos, cel șovăielnic – ferm și încrezător. Atunci nefericirea noastră se preschimbă, noi devenim puternici întru Hristos, atunci ne putem lua crucea și urma Mântuitorului. Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea răbdare, ca și sufletele noastre să audă nu doar cuvintele de încurajare ale Mântuitorului: „Nu te teme; crede numai și te vei izbăvi”, dar și cuvintele nădejzii noastre: „Credința ta te-a mântuit. Mergi în pace!”. Amin!

Sfânta Muceniță Anastasia Romana - 29 octombrie

Sfânta cuvioasă muceniță Anastasia Romana a trăit pe vremea împăraților Deciu (250-253) și Valerian (253-260), guvernator al Romei fiind Prov, pe când se pornise, iarăși, mare prigoană împotriva creștinilor. Romană de neam, tânără cu vârsta, Sfânta Anastasia se afla pe atunci într-o mică obște de fecioare creștine, care locuia ascunsă printre livezi și grădini, în apropierea Romei, unde era stareță o îmbunătățită călugăriță, anume Sofia. Rămasă orfană la vârsta de trei ani, Anastasia fusese luată de bătrâna Sofia și crescută la această mănăstire, unde covârșea cu frumusețea și cu dragostea către Hristos pe toate celelalte tinere de vârsta ei. Oricât de ferită de lume era, oamenii tot aflaseră de frumusețea și înțelepciunea ei și mulți o ceruseră în căsătorie. Dar fecioara rămânea neclintită în dragostea ei către Hristos și voia cu înfocare să fie pentru toată viața mireasă a Domnului Iisus. Auzind Prov dregătorul de această fecioară creștină în vârstă de doar 19 ani, a trimis ostași să o caute și, aflând-o, au adus-o înaintea lui, în lanțuri. Și o sfătua dregătorul să-și caute un bărbat și să se mărite și, întorcându-se, să se închine zeilor, ca frumusețea ei să nu se piardă în zadar. Iar ea a răspuns: „Viața și veselia mea este Domnul meu Iisus Hristos, pentru Care de o sută de ori, de ar fi cu puțință, sunt gata a muri”. Auzind acest cuvânt, Prov a poruncit de au bătut-o peste obraz și i-au sfâșiat veșmintele, au afumat-o cu fum înecăcios de pucioasă, apoi au bătut-o cu toiege și i-au zdrobit pe roată oasele, în vreme ce fecioara nu înceta a mărturisi pe Hristos. Înfiat, Prov a pus-o la și mai cumplite chinuri, încât poporul din Roma, care era de față, a început a murmura împotriva acestor cruzimi, iar mulți s-au apropiat de credință și s-au lepădat de idoli, botezându-se. Iar Sfintei Anastasia, după ce au scos-o afară din cetate, i-au tăiat capul. Înștiințată de un înger, bătrâna Sofia a venit și a luat trupul Muceniței, îngropându-l cu cinste.

Căderi și ridicări

Viața fiecăruia este făcută din căderi și din ridicări. Cine se oprește este dat peste cap fără să vrea, avalanșa va trece peste el. Iar lupta începe chiar din pragul nașterii noastre, și ne conduce spre rostul existenței noastre. Dacă vom ține pasul cu ea, viața noastră se va desfășura bine, nu ne vom pierde. Vrem, nu vrem, noi trebuie să o urmăm, căci nu suntem liberi s-o abandonăm! Trebuie deci să cooperăm cu viața și să ne împlinim rostul dat de Dumnezeu. Nu credeți deci în puterea răului! El nu poate să învingă decât în măsura în care voi credeți în el!

† **Împacă-te cu Dumnezeu și mulți oameni vor veni să se împace cu tine.** † **Bunăstarea îți aduce prieteni, nenorocirea îi încearcă.**

În prima sâmbătă din luna noiembrie, Biserica Ortodoxă a rânduit să se facă pomenirea celor adormiți, zi cunoscută în tradiția românească și ca Moșii de toamnă. Biserica și-a manifestat întotdeauna grija față de cei care au plecat în veșnicie, consacrandu-le ziua de sâmbătă pentru pomenirea generală a morților, rânduind cântări speciale în amintirea acestora. De asemenea, pe lângă prima sâmbătă din luna noiembrie, sâmbăta dinaintea Înfricoșătoarei Judecăți și sâmbăta Rusaliilor sunt rânduite pentru pomenirea moșilor și strămoșilor noștri cei din veac adormiți, zile care poartă denumirea de Moșii de iarnă și de vară. Moșii de Toamnă reprezintă una dintre cele

mai importante Sărbători destinate celor care nu mai sunt printre noi! Biserica a rânduit pomenirea lor în această sâmbătă. Această zi este cunoscută drept sâmbăta morților sau moșii de toamnă, deoarece se face pomenirea părinților, moșilor și strămoșilor noștri adormiți! Spre pomenirea lor creștinii aduc: colaci, colivă, vin, fructe și dulciuri care le pun pe masa ofrandelor pentru rugăciune și binecuvântare! Să nu lipsim niciodată de la Sfânta Liturghie! Nimic altceva nu este mai de folos pentru cei adormiți întru Domnul decât a aduce pentru aceștia Jertfa cea fără de sânge, sau a fi pomeniți în timpul săvârșirii ei, a Sfintei Liturghii! Lucrul acesta pricinuieste multă ușurare și bucurie! De aceea pe lângă panihizile cu Liturghie pe care le facem, e bine să aducem la ușa Sfântului Altar - tămâie, lumânări, prescuri, pomelnic cu numele lor pentru a fi pomeniți de către preot la Sfânta Liturghie! Biserica face pomenirea celor adormiți rugându-se astfel: „*Pomenește Doamne pe toți cei adormiți întru nădejdea Învierii și a vieții veșnice și-i odihnește pe dânsii, Dumnezeu nostru, unde strălucește Lumina feții Tale!*”.

Vindecarea prin rugăciune

Când ne aflăm în durere, să ne rugăm pentru înțelegerea bolii noastre, pentru suportarea cu răbdare, căci așa este voia lui Dumnezeu, omul să nu cârtească ci să înțeleagă că nu trebuie să păcătuiească. Este bine a cere și rugăciunea altora și în special al Bisericii, „*pentru că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului*” (Taina Sfântului Maslu). În viața omului, boala își are rostul ei. Calea mântuirii care duce la viața veșnică este „*strâmtă și grea*” (Matei 7, 11). Domnul nostru Iisus Hristos, ne-a spus prin ucenicii Săi, că în viață vom avea necazuri, cea ce rezultă că suferința și durerile sunt prezente în viața noastră. Suferința este universală și nimeni nu poate scăpa de ea. Sfântul Ambrozie al Milanului spunea: „*Dacă nevoia o cere, un om înțelept va primi cu bucurie neputința trupească, dându-și trupul la moarte pentru Hristos. El este mângâiat de luptă pentru desăvârșire în viață*”. De multe ori, omul se gândește că dacă a făcut o faptă bună, Dumnezeu trebuie să-l răsplătească, iar dacă a făcut o faptă rea, să fie pedepsit. Dar Dumnezeu nu dă pedeapsa după standardele noastre omenești. Dumnezeu nu ne pedepsește la suferință pe un anumit termen. Pentru că, chiar după săvârșirea păcatului neascultării, Dumnezeu n-a venit ca un judecător-răzbunător, ci ca un doctor înțelept care caută la pacient cauza bolii. Sfântul Ioan Gură de Aur ne spune: „*Când află un păcătos, Dumnezeu nu se gândește cum să plătească, ci cum îl poate îndrepta făcându-l mai bun*”.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 3 noiembrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 4 noiembrie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire (<i>Moșii de toamnă</i>)
	17:00	Vecernie
Duminică 5 noiembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:30	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie și dezlegări

Poveste cu două fețe

Astăzi am găsit o monedă. Era de 1 ban, m-am uitat la ea, m-am aplecat, am ridicat-o și am văzut că e urâtă, murdară, veche, fără valoare și cel mai important, avea două fețe. Am studiat-o și m-am gândit că pot să o schimb total. Așa că am spălat-o, am curățat-o, am șters-o frumos, i-am dat luciu, am făcut-o să scilipească precum aurul. Dar, mi-am dat seama că, deși am vrut eu s-o fac unică, să o ridic în ochii lumii, de fapt ea a rămas tot fără valoare. Era tot o monedă de 1 ban, și cel mai important, avea două fețe. În viață, cunoști asemenea oameni pe care îi ridici, îi cureți, îi prezinți în fața lumii foarte lucioși și cu o poziție socială bună. Dar, ei rămân aceiași oameni, fără valoare și ba mai mult, cu două fețe.

Coșul cu struguri

O femeie săracă, trecea odată pe lângă o vie plină de struguri. „*Cât mi-aș dori, zise femeia, să am un ciorchine din aceștia!*”, își zise ea. În acea clipă, stăpânul viei trecea pe acolo. După ce o salută, îi spune: „*Doamnă, ai dori cumva un ciorchine?*”. Și la răspunsul ei afirmativ, s-a afundat în vie ca să taie ciorchini. Și femeia așteptă cinci minute, zece; un sfert de ceas a trecut, fără ca stăpânul viei să se întoarcă. În cele din urmă, i-a fost greu să mai aștepte, gândindu-se că acela o uitase și, a dat să plece. Dar, iată, că în aceeași clipă, încărcat cu un paner plin cu struguri aleși, i-a ieșit înaintea stăpânului și i-a spus zâmbind: „*Iartă-mă că am întârziat! Dar am vrut să-ți aleg niște struguri buni*”. De multe ori, în rugăciunea noastră, cerem ceva de la Dumnezeu. Dar neprimind răspuns imediat, credem că Dumnezeu ne-a uitat. Însă după puțin timp, răspunsul vine, plin de îmbelșugare și binecuvântare, cum nici nu ne-am fi putut închipui.

Mă supăr doar când vreau eu

Un călugăr era irascibil. Se supăra foarte repede, aproape din orice. Deși se ruga neîncetat lui Dumnezeu să îl scape de supărare, de fiecare dată când se ridica de la rugăciune, se mânia pe unul dintre frați. La un moment a îndrăznit să-l spună lui Dumnezeu: „*Doamne, nu Te-am rugat eu să mă scapi de supărare? De ce mă lași să mă cert cu frații așa des?*”. Dumnezeu i-a răspuns: „*Cum vrei tu să exersezi refuzul supărării fără materie primă? Nu Mi-ai spus tu să te scap de supărare? De aceea îți trimit mereu pe cineva, ca să ai ocazie să nu te superi chiar dacă îți dă motiv. Nu poți să înveți să înoți într-un bazin fără apă. Tot așa este și cu răspunsul Meu la rugăciunile tale! Numai tu ești stăpân pe reacțiile tale*”. Călugărul s-a luminat și de atunci își spunea mereu: „*Mă supăr doar când vreau eu*”. **Slava lui Dumnezeu pentru toate!**

